

CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DOSAR NR.XXX/108/2012

DECIZIA CIVILĂ NR. 5525
Ședința publică din 13 iunie 2013
Completul de judecată compus din :
PREȘEDINTE: X
JUDECĂTOR: X
JUDECĂTOR: X
GREFIER: X

S-a luat în examinare recursul declarat de către pârâta Administrația Finanțelor Publice XXX prin D.G.F.P. Arad împotriva sentinței civile nr. XXX/29.11.2012, pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. XXX/108/2012 în contradictoriu cu reclamantul intimat XXX, având ca obiect contestație împotriva actului administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, nu se prezintă părțile.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, se constată că s-au depus concluzii scrise și copia chitanței onorariu avocat, că s-a solicitat judecarea cauzei în baza art.242 alin.2 C.proc.civ. și nemaifiind cereri formulate și excepții invocate se reține cauza spre soluționare.

CURTEA

Deliberând asupra recursului de față constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. XXX/29.11.2012, pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. XXX/108/2012 s-a admis acțiunea în contencios administrativ fiscal exercitată de reclamantul XXX împotriva pârâtei Administrația Finanțelor Publice XXX și în consecință s-a anulat decizia emisă de pârâtă, a obligat pârâta să îi restituie reclamantei suma de XXX lei, reprezentând taxa pentru emisii poluante actualizată și cu dobânda calculată în conformitate cu art. 124 C.pr.fisc, s-a admis cererea de chemare în garanție și a obligat A.F.M. București la plata sumelor și a dobânzilor.

A obligat pârâta să plătească reclamantului suma de 1032,30 lei ce reprezintă cheltuieli de judecată.

Reclamantul a cumpărat din Uniunea Europeană autoturismul marca Volkswagen, anul fabricației 2000, înmatriculat în Franța în anul 2000 iar pentru a-l înmatricula în România, AFP XXX a pretins reclamantului plata sumei cu titlu de taxă pentru emisii poluante provenite de la autovehicul.

Cu privire la fondul cauzei tribunalul a constatat că problema litigioasă pe care o ridică speța de față, este aceea de a stabili dacă legislația internă - care condiționează înmatricularea autovehiculului achiziționat de reclamant, dintr-un stat

membru al Uniunii Europene, de plata taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule – este compatibilă cu prevederile legislației comunitare.

Prin Legea nr. 157/2005 România a ratificat Tratatul pentru aderarea Bulgariei și României la Uniunea Europeană, efectele acestei ratificări fiind reglementate de art. 48 alin. 2 și 4 din Constituția României, astfel cum aceasta a fost republicată, în conformitate cu care prevederile Tratatelor Constitutive ale U.E și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.

În conformitate cu prevederile art.110 din Tratatul Comunității Europene „nici un stat membru nu aplică direct sau indirect, produselor altor state membre impozite interne de orice natură, mai mari decât cele care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare”.

Prin aceste prevederi se limitează libertatea statelor membre în materie fiscală de a restricționa libera circulație a mărfurilor prin interzicerea taxelor discriminatorii, respectiv discriminarea între produsele importate și cele autohtone de natură similară.

Legea nr.9/2012 stabilește în art.2 lit. i că suma datorată potrivit acestei legi se numește taxa și că „taxa” - reprezintă suma datorată de către contribuabil pentru emisiile poluante provenite de la autovehiculele din categoriile M1, M2, M3 și N1, N2, N3.

Potrivit normelor comunitare: art.25 CE „între statele membre sunt interzise taxele vamale la import și la export sau taxele cu efect echivalent. Această interdicție se aplică, de asemenea, taxelor vamale cu caracter fiscal”; art.28 CE „între statele membre sunt interzise restricțiile cantitative la import, precum și orice măsuri cu efect echivalent”.

Conform jurisprudenței Curții Europene de Justiție, noțiunea de taxă cu efect echivalent constă în orice taxă pecuniară impusă unilateral asupra mărfurilor în temeiul faptului că trec frontiera, oricare ar fi denumirea și modul de aplicare al acesteia, iar un sistem de taxare care să fie considerat compatibil cu art.110 din Tratatul Comunității Europene, trebuie să excludă orice posibilitate ca produsele importate să fie supuse unor taxe mai mari decât produsele similare naționale și să nu producă în nici un caz efecte discriminatorii. Autovehiculele din categoriile vizate de Legea 9/2012 fac parte din categoria bunuri, și nu pot fi taxate numai pentru că au fost aduse dintr-un stat european.

Practic, prin instituirea taxei, discriminarea produsă de OUG 50/2003 pe care o abrogă, este continuată în aceeași formă.

Textul art.110 din Tratatul CE se referă la produsele provenind din alte state membre și supuse unor impozite interne, de orice natură, superioare celor care se aplică direct sau indirect produselor naționale similare, ori Statul Român nu percepe taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule produselor naționale similare, respectiv pentru autovehiculele deja înmatriculate în România (second-hand) de aceeași categorie, cu ocazia vânzărilor ulterioare și reînmatriculării lor pe numele noului proprietar.

Instanța a constatat că taxa prelevată în condițiile Legii 9/2012 modificată, este discriminatorie pentru că prin ea se descurajează punerea în circulație în România a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie, având aceleași caracteristici de pe piața națională și încalcă art. 110 din TFUE, motiv pentru care, având în vedere principiul priorității dreptului comunitar și obligația judecătorului național de a-l avea în vedere chiar și în contra dreptului intern, având în vedere și dispozițiile art. 18 din

Legea nr. 554/2004 cu referire la art. 117 alin. 1 lit. d din OG 92/2003, a considerat întemeiată acțiunea în contencios administrativ fiscal pentru restituirea taxei privind emisiile poluante provenite de la autovehicule.

împotriva sentinței civile a formulat recurs pârâta Administrația Finanțelor Publice XXX prin D.G.F.P. Arad care a solicitat admiterea recursului și modificarea sentinței atacate, în sensul respingerii acțiunii introductive.'

Pârâta a motivat că în cauză reclamantul nu a contestat decizia de stabilire a taxei în procedură prealabilă și astfel se invocă excepția inadmisibilității acțiunii, iar în condițiile Legii 9/2012, taxa de poluare este legal datorată, iar legile cadru interne sunt obligatorii pentru statele membre numai în privința rezultatului, autoritățile naționale având competența de a alege forma și mijloacele prin care se asigură obținerea acestuia.

Că art. 110 din Tratat nu interzice *de iure* perceperea unei taxe precum cea de poluare, mai ales în condițiile în care este aplicată atât produsului importat cât și celui național similar și calculată după aceeași formulă, fără efect discriminatoriu.

Arată că pentru ca reclamantul să afirme că noua taxă contravine art. 90 din Tratat, acesta ar trebui să prezinte în concret, o comparație cu impozitele din statele Comunității Europene, aspect ce nu este evidențiat și deci nu se face dovada încălcării principiului libertății circulației mărfurilor.

Rezultă fără echivoc, compatibilitatea reglementărilor interne cu cerințele și practica comunitară, că toate cerințele comunitare au fost respectate prin adoptarea noii legi începând cu sistemul unitar de taxare și impozitare și până la modul de contestare a taxei, iar pe de altă parte, a solicitat onorariului de avocat considerat prea mare în raport cu obiectul cauzei.

Recurenta mai solicită înlăturarea la cheltuieli de judecată a pârâtei, întrucât nu sunt îndeplinite condițiile din art. 274 alin. 1 Cod procedură civilă.

Analizând recursul declarat de pârâtă, conform motivelor invocate în scris și văzând dispozițiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ., Curtea reține că este nefondat pentru următoarele considerente:

Curtea observă că Legea nr. 9/2012 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 17 din 10 ianuarie 2012, a abrogat Ordonanța de Urgență nr. 50/2008, relevant fiind art. 12 alin. 1 din noul act normativ în raport cu care se constată că prin dispozițiile menționate se tinde la înlocuirea retroactivă a reglementării taxei de poluare cu aceea cuprinsă în noua lege, referitoare la taxa pentru emisiile poluante, prin ajustarea vechii taxe de poluare la nivelul noii taxe, în vigoare din luna ianuarie 2012.

Efectul concret al acestei reglementări este acela al limitării, cel puțin în anumite cazuri, a dreptului contribuabilului care a plătit taxa de poluare la restituirea integrală a taxei respective.

Or, Curtea subliniază că taxa de poluare a fost considerată de Curtea Europeană de Justiție ca fiind contrară art. 110 TFUE și că această constatare impune restituirea taxelor plătite cu încălcarea dreptului UE. Dată fiind prioritatea dreptului UE în raport cu dreptul intern, Curtea reține că efectele impuse prin aplicarea dreptului UE nu pot fi înlăturate, nici măcar parțial, printr-o lege internă.

Prin urmare, Curtea consideră că această reglementare nu poate aduce atingere constatării Curții Europene de Justiție referitoare la contrarietatea dintre Ordonanța de Urgență nr. 50/2008 și art. 110 Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, contrarietate în vigoare la momentul plății taxei de poluare de către reclamant.

Totodată. caracterul retroactiv al acestei reglementări împiedică aplicarea acestor dispoziții unor raporturi juridica născute anterior intrării ei în vigoare, în condițiile în care la momentul plății taxe de poluare de către reclamant această taxa nu se aplica autovehiculelor de ocazie de pe piața internă, grevând exclusiv autovehiculele de ocazie înmatriculate pentru prima dată în România în perioada respectivă.

Curtea observă că Legea nr. 9/2012 nu înlătură sub nici o formă - pentru trecut - această discriminare existentă la momentul plății taxei de poluare din litigiu, în condițiile în care nu impune noua taxă și autovehiculelor deja înmatriculate în România și care au făcut obiectul unor vânzări sau transcrieri a dreptului de proprietate în perioada în care a fost în vigoare O.U.G. nr. 50/2008.

Prin urmare, Curtea consideră că dispozițiile art. 12 din Legea nr. 9/2012 nu înlătură dreptul reclamantului de a obține restituirea integrală a taxei de poluare în litigiu ca fiind o taxă contrară art.110 TFUE.

Cu privire la înlăturarea cheltuielilor de judecată solicitarea recurentei este nefondată, întrucât autoritatea pârâtă este cea care a calculat inițial taxa de poluare, a încasat suma reprezentând echivalentul acesteia și în final a refuzat restituirea sa la cererea reclamantului.

În temeiul art. 274 C.proc.civ. urmează a obliga pârâta la plata sumei de 620 lei cu titlu de cheltuieli de judecată în recurs, echivalentul onorariului de avocat achitat.

Pentru aceste considerente, constatând că soluția reținută prin sentința recurată este temeinică și legală sub aspectul criticilor formulate, în temeiul art. 312 alin. 1 rap. art. 304 pct. 9 C.proc.civ. urmează a fi respins ca nefondat recursul declarat de recurenta-pârâtă.

**PENJRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge recursul formulat de pârâta Administrația Finanțelor Publice XXX prin D.G.F.P. Arad împotriva sentinței civile nr. XXX/29.11.2012, pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr.XXX/108/2012.

Obligă pârâta la plata sumei de 620 lei cheltuieli de judecată, în recurs, reclamantului.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 iunie 2013.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.